

РЕШЕНИЕ

№ 3428

гр. София, 11.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 05.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

като разгледа дело номер **3971** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Б. С. З. от Г. Е П. срещу Заповед за задържане на лице от 26.04.2011 година на П. О. П. МВР

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се ,че задържането е незаконосъобразно,защото по делото липсват каквито и да било доказателства, сочещи,че оспорващият е възпрепятствал ,респективно на това не е оказал съдействие на органите на МВР,както и такива ,сочещи на вероятността уличеният да се укрие, да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване. Твърди се още, че няма данни оспорващият да се е укривал от полицейските органи и липсват доказателства за намерение да извърши друго престъпление, като е недопустимо само П. наличието на данни за извършено престъпление да са задържи лицето.Иска се отмяна на заповедта за задържане и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание,оспорващият Б. С. З. от Г. Елин П.,редовно и своевременно призован, се явява лично и с адвокат Г, редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по оспорването- П. О.,редовно и своевременно призован,се представлява от юрисконсулт К,редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна.

Административен съд С.-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,П. условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 26.04.2011 година, ответникът по оспорването издал оспорената заповед за задържане на лице № 986, с която на основание чл.63,ал.1,т.1 от ЗМВР, във вр. с чл.193,ал.1 от НК заповядал да бъде задържан оспорващият за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на 03 Р. П. С., на задържания са разяснени правата му по чл.63,ал.3 от ЗМВР, подписал е декларация, че

е запознат с правата си П. задържането му, посочил е че има здравословно проблеми, изразяващи се хипертонично сърце, артериална хипертония и не желае консултация с лекар, посочил, че не желае член от семейството му да бъде уведомен за задържането му, и получил екземпляр от заповедта на същата дата.

По повод констатираното, оперативен дежурен депозирал до Началника на ОЗ Р. П. С. Докладна записка, в която подробно изложил какво се случило П. задържане на лицето З..

На същата дата, е съставен Протокол за обиск на оспорващия, приложен по делото.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства., както и доказателства от страна на оспорващия в посока чистото му съдебно минало.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд С.-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК от легитимирана страна и П. наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед, рег. №986/26.04.2011 година на П. О. П. Трето Р. на С., представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, така наречените условия за редовно действие на административните актове./П. проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен О. и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл.169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази П. преценката на административен акт, издаден П. оперативна самостоятелност-да провери дали административният О. е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В разглеждания случай, оспорената заповед е издадена на основание чл.63, ал.1 от ЗМВР-разпоредба, предоставяща възможност на полицейския О. да задържи лице, за което има данни за извършено престъпление. За наличието на оперативна самостоятелност, говори и самият текст на чл.63, ал.1 от ЗМВР-чрез използване на израза "могат". В този смисъл, по силата на самата законовa разпоредба е предоставена възможност на административния О., П. наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да задържи лице, за което има данни за извършено престъпление.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че административният О. е разполагал с оперативна самостоятелност, даваща му право на свободна преценка П. постановяване на оспорената заповед и то по силата на самия закон-ЗМВР.

Оспорената заповед е издадена от компетентен О.- това е П. О., на когото изрично по силата на чл.63, ал.1 от ЗМВР е предоставено правото да издава заповеди за задържане на лице П. наличие на визираните в нормата на чл.63 от ЗМВР предпоставки. Заповедите за задържане на лице се издават от П. органи, а такива според разпоредбата на чл.53, ал.2 от ЗМВР/ в редакцията, действаща към момента на издаване на заповедта, са органите на Главна дирекция "Криминална полиция", Главна дирекция "Охранителна полиция", дирекция "Миграция" и органите на съответните им звена в областните дирекции, органите на Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", Главна дирекция "Гранична полиция" и на дирекция "Вътрешна сигурност"/ П. съобразяване с обстоятелството, че С. има статут на Областна дирекция на МВР.

Между страните няма спор, че лицето Ц И П заема длъжността инспектор, респективно на това, че е П. О.. Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма с означение на фактическото и правното основание- чл.63, ал.1 т.1 от ЗМВР.. Заповедта съдържа предвидените в чл.63, ал.2 от ППЗМВР задължителни реквизите-името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, основаниято за задържането, данни, индивидуализиращи задържаното лице, датата и часът на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл.64 от ЗМВР, както и правото

му да обжалва пред съда законността на задържането, на адвокатска защита от момента на задържането, на медицинска помощ, на телефонно обаждане.

П. издаването на заповедта са спазени процесуално правните разпоредби на ППЗМВР, като след задържането на оспорващия, от самия него е попълнена декларация по реда на чл.63,ал.3 от ЗМВР, с която декларира, че е запознат с правата си, не е поискал преглед от лекар, посочил е, че не иска да бъде уведомен член от семейството му за задържането. Наред с това, извършеният личен обиск на оспорващия е по силата на изрична законова разпоредба-чл.68 от ЗМВР, която вменява в задължение на полицейския О. задържал лице по реда на чл.63 от ЗМВР задължително да му извърши личен обиск.

П. издаването на заповедта, ответникът по оспорването е спазил и материално-правните разпоредби на ЗМВР.

В разпоредбата на чл.63,ал.1 от ЗМВР са посочени основанията, П. наличието на които полицейските органи могат да задържат лице, едно измежду които е и когато има данни, че лицето е извършило престъпление.

От събраните по делото доказателства е безспорно установено, че по отношение на оспорващия са били налице данни за извършено от него престъпление по чл.193,ал.1 от НК-опиване с алкохолни напитки лице, ненавършило 18 години. Наред с това, следва да се има предвид, че за да упражни правомощието си по чл.63 от ЗМВР, е достатъчно полицейският О. да разполага с данни за извършено престъпление/независимо от какъв характер е- от частен или общ/ и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи виновността и отговорността на лицето, а е достатъчно само предположение за извършено престъпление. На следващо място, една от основните функции на полицейските органи съгласно разпоредбата на чл.58 от ЗМВР е именно да предотвратяват и разкриват престъпления. Неоснователен е доводът на адвокат Г, че по делото не се съдържат никакви доказателства и вероятност уличеният да се укрие, защото на първо място, задържането на лице по чл.63 от ЗМВР е различно от мерките за процесуална принуда, визирани в НПК- най- вече задържане под стража. На второ място, качеството „уличен“ е непознато на административното право, като законът говори за задържано лице „по отношение на което има данни/ а не доказателства/ за извършено от него престъпление. Неоснователно е и твърдението на адвокат Г, че не се съдържат доказателства, оспорващият да е имал намерение да извърши друго престъпление, защото тук П. казаното по-горе, въпросът дали да се укрие ли да извърши друго престъпление не е предмет на проверка. Този въпрос подлежи на преценка П. прилагането на мерките за процесуална принуда, визирани в НПК, към който обаче АПК и ЗМВР не съдържат препращане. На адвокат Г са останали непознати разликите между двата вида мерки- задържане по ЗМВР, което е превантивна мярка, с определени правни последици и налагането на мерки за процесуална принуда, визирани в НПК и то по конкретно наказателно производство. Неоснователен е доводът на адвокат Геолгиева, че принудителните административни мерки са в противоречие с чл.22 от ЗАНН, защото на първо място АПК, респективно на това ЗМВР и ППЗМВР, не препращат към разпоредби на ЗАНН, а на второ- ЗАНН урежда отношенията, които възникват по повод административно-наказателната отговорност на лицата, а ЗМВР и най- вече задържането на лице „в хипотезата на чл.63, респективно на това- издаването на заповед за задържане, не представлява санкция, а издаване на индивидуален административен акт, различен от ПАМ по реда на чл.22 от ЗАНН. Що се касае до представените в последното съдебно заседание писмени доказателства от страна на оспорващия, сочещи, че същият има чисто съдебно минало, то настоящият съдебен състав намира същите за неотнормирани към спора, предмет на делото, защото преценката дали да бъде задържано определено лице, за което има данни, че е извършило престъпление, не се поставя в зависимост от това дали лицето е имало чисто съдебно минало или не.

С оглед на това, съвсем законосъобразно, ответникът по оспорването е издал оспорената заповед, като задържането е в рамките на предвидения в ЗМВР максимален период- 24 часа- задържан е в 11.20 часа на 26.04.2011 година и освободен на 26.04.2011 в 18 часа.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона- да се предотвратят и разкриват престъпления, като временно се ограничават правата на лица, за които има данни, че са извършили престъпления, в това число и правото свободно да се придвижват в пространството.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспорената заповед отговаря на условията за редовно действие на административните актове, което предполага отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноси е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по оспорването не е заявил претенция за присъждане на разноси.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд-С.-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Б. С. З. от Г. Е П. срещу Заповед за задържане на лице от 26.04.2011 година на П. О. П. МВР.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на оспорващия и на ответника по оспорването.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: